

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P, 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Gazdag Atyám van.

Vonatfülkében ülök. Szemben velem egy szigorú, szinte zordnak látszó, idős úr. Mellettem egy félénk, gyenge kis leányka. A vonat robot és a váltakozó tájék, a sok új benyomás erősen hat a leánykára. Új benyomások, új érzések, új gondolatok. Minden új benyomásra felkiált, majd felugrik, átöleli a szigorú, idős urat, ki apja neki és úgy mondja el azt, ami kis szívét betölti. Válogatás, mérlegelés nélkül mindent: a szép, a kedves és a leverő benyomásokat, a vidám, örvendező és a nehéz, terhes gondolatokat. És a szótlán, szigorú apa mindenre felel, hol vigasztal, hol biztat, hol int, hol fedd, hol simogató kezét végighúzza a gyermek homlokán, majd megcsókolja.

Milyen nagy az ellentét a kettő között és mégis milyen szép, milyen kedves ez a kép... Atyja a gyermeknek.

Valami úgy összeszorította a szívemet, valami megmagyarázhatatlan fájdalom. Elfordultam és néztem a robotó vonat ablakából a váltakozó képet: a zöld rétet, a pipacsos mezőt, a kék eget, a gémeskútát és a felszálló golyamadarat... Nekem nincs apám!...

A vonat továbbrobot és az az egyhangú zúgás, zakatolás olyan jól esik. Van Atyám, van szerető édesatyám az Úr Jézus Krisztusban. Van Atyám, akihez mindig, mindennel odamehetek. Kicsiny és nagy dolgokkal, örömmel és bánattal. Apró gyermekes kérdéssel és nagy, súlyos terheimmal. Hogy Ő nagy, hatalmas, mindenható, én meg nyomorult, gyenge féreg vagyok? — Atyám Ő és én gyermeke! És ezt olyan nehezen érti meg ez a gyarló szív. De ha megértette, oh be jó!

Az apa elalszik és a leányka valami újat látva felkelti. Az én Örízöm, az én Atyám oha nem nyugoszik, az Ő irgalmassága soha tőlem el nem távozik. Nincs-e nagyon sok örömré és hálára okom?

Úgy szeretném mindenkinek odakiáltani, akinek talán szintén úgy fáj az egyedülvalósága, mint nekem abban a pillanatban: ne sirjatok ti árvák, ti elhagyottak, ti szenvedők, ti hontalanok, van Atyátok és ti gyermekei vagytok!

Dr. F. M. d. f.

Van még hely.

»Uram, meglett, amint parancsolád, és mégis van hely« (Lk. 14:22). A legtöbb ember ma is, mint a példázatbeli időben, visszautasítja Isten meghívását a terített asztalhoz és nem fogadja el a felkínált javakat. Amikor hallják az Evangéliumot s az választás elé állítja őket, mentegetőzni kezdenek. Az egyik hivatása és üzlete által annyira igénybe van véve, hogy nincs ideje az isteni dolgok számára. A másikat családjá köti és akadályozza, ismét másokat pedig a bűnnek száz szála úgy fogvatart, hogy nem jut el Krisztus mellett való döntésig. — Mi elfogadtuk-e már a meghívást? Ha igen, szorongasson úgy a Krisztus szerelme, hogy ne tudjunk tétlenül állni, hanem menjünk azokhoz, akik még kívül vannak és hívogassunk a menyegzőre. Még van hely. Vagy talán mindegy nekünk, hogy olyan sokan Isten nélkül és Krisztus nélkül élnek?

Szülővárosomban az ébredés szele fújt. Sokan büntudatra jutottak. Meglátszott ez abban is, hogy szívükre veték azoknak a sorsát, akik még Krisztustól távol álltak és hívogatták az embereket a bibliaórákra. Többek közt egy kötéltáncosnő is megtért, aki nem nyugodott, míg társnőjét is jel nem vitte az órára. Őt is megragadta a Krisztus Lelke. A felebarát iránti mentő szeretet mértéke az Úr iránti szeretetnek. De milyen kevés van ebből! A legtöbb embert érintetlenül hagyja, hogy közelében élnek és meghalnak Jézus nélkül.

Jövel, ébresztő Szentlélek, s adj égő lángot szíveinkbe!

Elfelejtett ígéret.

Józsefről az egyiptomi pohárnok megfeledkezett a börtönben. Ő kiszabadult és az ígéretét, hogy Józsefet is kiszabadítja, elfelejtette. Talán mibenlünk is sok keserű emléket idéz ez fel: rólam is megfeledkeztek. A feledékenység súlyos bűn. Józsefnél szomorú következményeket vont maga után. Azt jelentette, hogy továbbra is ártatlanul szenvedett a börtönben. És Isten még ebből is jót hozott ki. József megtanulta, hogy reménységét egyedül Istenbe vesse, ne emberekbe. Amikor eltűnik az utolsó reménysu-

gár, áll élénk legragyogóbban Jézus. Ő senkiről nem feledkezik meg. Olvasd csak el az Ő ígéreiteit, amikor fájdalommal egyedüllétet érzel: »Hát elfeledkeztek-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? Es ha elfeledkezének is ezek: én te rólad el nem feledkezem« (Es. 49:15). De te se feledkezzél meg Istenedről, sem pedig azokról, akik melletted élnek.

Evekkel ezelőtt történt. Apály idején, amikor legalkalmasabb a közlekedés, útrakelt egy falusi gazda családjával együtt szekéren, hogy meglátogassa a közeli szigetén élő szomszédait. Az otthonmaradt szolgálónak meghagyta, hogy estére a ház legmagasabb ablakába lámpást állítson, amely nékik majd az útát megmutatja. — Este pontos időben hazafelé indultak és rögtön észrevették, hogy a víz újra emelkedett. Mégis belegázoltak a szekérral, számítva arra, hogy otthonuk felé közeledve a lámpás majd útbaigazítja őket. A víz mélyebb és mélyebb lett és a lovak elveszítették labuk alól a talajt. A gazda mindent megpróbált, hogy családját megmentse. Hiába. Másnap reggel a víz felvetette a holttestüket házuk közelében. Hogyan történt? A szolgáló elfelejtette a lámpát a megszabott helyre állítani. Csak elfelejtette s ez által egész család pusztulását okozta.

Oh ne hagyd fényed kihunyni,
Mert talán egy perc se kell,
S egy hajó partot nem érve
Eppen akkor süllyed el.

Hadd ragyogjon hát a lámpa,
Hadd ragyogjon fénye hát,
Sok hajósnak bőszi viharban
Megmutatja otthonát.

Hallani — és mégsem hallani.

A 17. század egyik Lélekkel teljes papja az utolsó ítéletről prédikált. Olyan megkapóan ecsetelte ama nap rettenetességét, hogy a hallgatóságot szemmelláthatólag megdöbbenettette. Midőn ezt észrevette, kijelentette, hogy mindannál, amit eddig mondott még sokkal rettenetesebb közölnivalója van. Feszült várakozás előzte meg mondanivalóját. Így folytatta: »Rövid ne-

gyedóra elmúltával ez a ti láthatólag mély kedélyhullámzások tovaszáll. A legkomolyabb, leghatalmasabb dolgokat ellelejtitek. Megszokott közönyötökkel élitek tovább bűnös életeket anélkül, hogy Istennek ma hozzátok intézett szavát megszívlelnétek. Az elkövetkezendő ítélet megrázó igazsága semmi hatással nem lesz ezután életetekre, sőt olyanná válik, mint a gyermekmese. És ez rettenetesebb mindannál, amit ma az utolsó ítéletről hirdettem néktek. — Isten hív. Ha fületem bezárom is, ajtom előtt áll és zörget. Kész, hogy elfogadjon. Még vár rám, de ki tudhatja meddig?

Egy Biblia útja.

Nyomortelegen járok. Örömmel odajön hozzám egy fiatal asszony. Újságot akar valamit. Csak úgy ragyog az arca. Kér egy Bibliát. Csodálkozva nézek rá, hiszen csak rövid ideje, hogy kapott, s olyan öröme volt benne. Tudakolom kérdésének okát, mire ő elmeséli szeretett Bibliája történetét. Néhány hete utazott egyik rokona Amerikába. Mit adhat egy szegény asszony útravalóul. Nem volt más: odaadta a Bibliáját. Nem mert másikat kérni. Vár egy kicsit, gondolta. De most, hogy amerikai rokonától levél érkezett, nem bírta magában tartani örömét. Meg kellett osztania azzal, aki bizonyosan együtt örül vele.

A levél írója örömmel köszönte a kis Bibliát. Nem is tudta eddig, mennyi kincs van benne. Sokat jelentett neki az úton. Nagy viharba került a hajójuk, menthetetlennek látszott az életük, amikor eszébe jutott eldugott Bibliája. Elővette. Olvasni kezdte. Élet és békeség áradt belőle nyugtalan szívébe. Kívül vihar, belül csend. Ájtottak az Úr kegyelméből a tengeren. De ez az élmény felejtethetlen maradt számára. Számomra is. Az örömsugárzó arc az elbeszélés után kérőleg nézett rám, mintha azt mondta volna: úgy-e kapok másik Bibliát? A szívem megtelt örömmel. Hála az Úrnak, hogy egy lélek megismerte Őt és közelebb jutott Hozzá. Ez a Biblia elvégezte a maga munkáját. Bár ne feledkezne meg róla új tulajdonosa szélcsendes időben sem. Áldott vihar volt az, amelyik az örök élet könyvét egy lélek előtt fellapozta. Az Úr tudja, miért visz minket viharon keresztül. Áldottak a kinyílt Bibliák és áldottak a viharok.

Az Úr vezetése.

(Szenvedőknek.)

Az Úr útján olykor vakon megyünk,
S hiába néz szét bekötött szemünk,
Sötét... sötét van kívül és belül,
S szívünk kérdése zsongva hegedül,
Az Úr útján olykor vakon megyünk.

Néha nem tudjuk, merre visz az út,
Magasba szökken, majd megint lefut,
Nem mindig látszik oly tisztán a cél,
Csak... hogyha lábunk magaslatra ér,
Néha nem tudjuk merre visz az út!

Óh, áldott vakság, mellyel néha sújt,
Ne érezd nagygnak, mit rád mért, a súlyt,
Utadból elvesz göröngyöt, követ,
Sötét után csak nagyobb fény jöhet!
Áldott a vakság, mellyel néha sújt!

Olykor sötét út... a hitiskola!
Csak az tanítvány, ki belép oda,
Az Úr kegyelme beköti szemed,
Nem látsz, csak kezét érzed, mely vezet,
Olykor sötét út a hitiskola!

Óh járd ki, járd ki ezt az iskolát!
Az Ó útján másképp nem jutsz tovább,
Ő ezt a leckét el nem engedi;
S csak az jut fényre s kap látó szemet,
Ki Őt fénytelen, bús napokban is
Bekötött szemmel, vakon követi...
Csak járd ki bátran ezt az iskolát,
S nehéz utad homályos titkait
Hűségédért majd egyszer fölfedi!

Haluszka Rózsa.

Életáradás.

Egyiptom csodálatos földjén évente egyszer különös ünnepet ünnepelnek. »Cseppek éjszakája« a neve. Úgy beszélnek, hogy ezen a titokzatos éjszakán az arkangyal aranycsészejéből egy csepp hull rejtve a Nilus vizébe. Ez a csepp megárasztja a folyamat úgy, hogy az túllépi a partot és messze földön megtermékenyíti, felüdíti a kiszáradt, tikkadt földet. Áldásthozó csepp ez. — A lelkiéletben is ismerünk ilyen különösen áldásthozó idöket. Az égből élő víz cseppje hull alá a földre. Túlárad az élet. Átlépi a partokat és a föld megtelik tőle az Úr dicsőségétől. Kiszáradt pusztaság az Úrnak virágos kertjévé lesz. Mi mást kívánhatnánk és várhatnánk, mint amit az egyiptomi világban a csodacsepp jelent. Fel hát égő szívvel, égő vágygal imádkozzunk a megelevenítő Lélekért: »Jövel Sentlélek Uristen, Töltsd bé sziveinket bőven Mennyei ajándékkal!«

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Júl. 1. Lk. 10:1–16. És. 7:10–17.

Akház nem mer jelt kérni, mert rossz lelkiismerete megéreztetni, hogy csak rossz jelt várhat. De az Úr mégis igér jelt, olyant, amely az istenfélőknek áldás, a gonoszoknak ítélet. Jézus ez a jel.

Júl. 2. Máté 26:51–56. És. 8:1–10.
Hiábavaló a beszéde annak, akivel nincs Isten. Az ilyenek csak saját emberi értelmökkel tanácskoznak és terveznek. De gondolataikat Isten keresztülhúzza. Csak aki az Ő gondolatait elfogadja, annak a beszéde áll meg.

Júl. 3. Luk. 24:44–49. És. 8:11–22.
Isten ellen való lázadás és így nagy bűn halottakat idézni és tőlük kérni tanácsot. Hányan vannak ma is fogva ennek a bűnnek hálójában ahelyett, hogy Istenhez és az Ő igéjéhez fordulnának.

Júl. 4. I. Ján. 3:13–18. Lk. 14:16–24. És. 55:1–3. És. 9:1–7. Ez a csodálatos ígérlet beteljesült, megjelent a földön Az, akire ráillenek mindazok a nevek, amelyekkel a próféta már itt illeti, akinek uralkodása egyre növekedik, s aki el fogja hozni a földre a teljes békeséget.

Júl. 5. Csel. 6:1–7. És. 10:1–17.
Isten ellenáll a kevélyeknek és megálázza őket. Senkinek sincs oka és joga elbizni magát, akármennyi talentummal van megáldva, vagy akármilyen magas polcra helyeztetett. Minden Isten ajándéka, s aki nem az Ő kezéből veszi, az ítélet alá kerül.

Júl. 6. Ef. 5:15–20. És. 11:1–9. A próféta lelki szeméi nagy messzeségbe látnak. Nemcsak az alázatos formában megjelenendő Messiást látják, hanem azt a dicsőségben eljövendőt is, akinek megjelenése elhozza a teljes megváltást, nemcsak az ember, hanem az egész teremtett világ számára. Nem a világ hatalmasai fogják meghozni számunkra a békét, hanem a dicső és hatalmas mennyei Király.

Júl. 7. I. Kor. 12:12–26. És. 12. A bűn szolgaságából megszabadult lélek hálaadó lélek. Vigasztalás, bizalom, öröm az osztályrésze. Nemcsak maga ad hálát, hanem másokat is felszólít hálaadásra.

Júl. 8. I. Kor. 10:14–22. Lk. 10:25–37. A törvényt ismerni és cselekedni két különböző dolog. Így van ez az emberi törvénnyel is. De mennyyel inkább az isteni törvénnyel, a szeretet-

tel. Ehhez nemcsak a törvény ismerete nem elégséges, hanem még annak külső cselekvése sem. Belülről a szívből kell fakadnia.

Júl. 9. Róm. 12:1–6. Lk. 12:13–21.
Miben találsz meg te a te életedet? Földi javakban, vagy lelkiekben? Nem fölösleges ez a kérdés még hívő embereknel sem. A világi javaknak nagy vonzóerejük van, s a sátán nagyon jól ért hozzá, hogy egyiket s másikat ártatlan színben tudja feltüntetni.

Júl. 10. Jel. 21:10–11, 22–24:22:1–h. Lk. 13:6–9. Az Úr türelmes, erre szívesen gondolunk, de ne felejtjük, hogy igazságos és szent is, s ha visszaélünk türelmével, eljőhet az ítélet ideje, s elhangozhatik fölöttünk: »vágd ki azt!«

Júl. 11. II. Kor. 5:17–21. Lk. 15:1–10. És. 12:1–6. Lk. 14:16–24. Igen, minden kész, mert Jézus kimondhatta a kereszten, hogy »elvégeztetett!« Minden kész a mi üdvösségünkre, s szól a hívás, hogy menjünk azt elfogadni. Jaj annak, aki kifogást talál, még ha olyan szépen hangzik is az, hogy: »gazdálkodom« vagy »házasodom«. Hiszen ezek megengedett dolgok, de ha akadályoznak az üdvösség elfogadásában, akkor bűnné válnak.

Júl. 12. Lk. 7:36–50. Lk. 15:1–10.
Elveszett juh, elveszett drakhma! elveszett lélek! milyen drága árt kellett fizetnie a Megváltónak, hogy ti megtaláltassatok! De Ő megfizette, s most úgy keresi a lelkeket, mint a pásztor a juhát, az asszony a drakhmát. Megtalálta-e már a tiedet?

Júl. 13. I. Tim. 1:12–17. Lk. 15:11–32. Az ember nem oktan juh és nem élettelen drakhma, hogy így csak a keresőnek legyen feladata a megtalálás. Az ember értelmes és felelősséggel felruházott lény, fel kell neki állnia és megindulnia. Az Atyja várja és elébe megy.

Júl. 14. Márk 2:1–12. Lk. 16:1–9.
A hamis sáfár a világ fiai közé tartozott, s mint ilyen van példaképül élénk állítva. Nem a hamisságban kell tehát követnünk, csak a buzgóságban, amelylyel mindent megtesz, hogy a maga javát biztosítsa.

Júl. 15. Róm. 4:16–25. Lk. 16:19–31.
Mózesre és a prófétákra hallgatni is elég lett volna a régi zsidóknak, mennyivel boldogabbak vagyunk mi, hogy az Úr Jézusra hallgathatunk. De hallgatunk-e? Biztosítjuk-e a lelkünket az Ő beszédének hallgatásával, befogadásával és cselekvésével? *V. Gy. né.*